

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/3, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2017, č.j. KrÚ 62227/2017/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22.6.2017, č.j. Hl 43650/2017/ODP, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobce jako provozovatel vozidla, reg. značky XXX XXXX dopustil správního deliktu podle ust. §

Shodu s prvopisem potvrzuje

125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a to tím, že jednal v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem, když konkrétně dne 29.9.2016, v 12,15 hodin, na pozemní komunikaci, silnici č. I/34, Krouna 218, u Obecního úřadu v obci Krouna, neustanovený řidič uvedeného vozidla nerespektoval a porušoval platná ustanovení zákona o silničním provozu, v daném případě ust. § 18 odst. 4 cit. zákona tím, že v uvedenou dobu, v uvedeném místě překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hodinu, neboť mu byla naměřena okamžitá rychlost ve výši 68 km/hodinu (po odečtu stanovené tolerance), což bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy a zadokumentováno. Uvedené jednání neustanoveného řidiče vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle ust. § 125f odst. 3, v rozmezí pokuty naplňující znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 cit. zákona, stanovené v ust. § 125c odst. 4 cit. zákona a dále náhrada nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč, a to na základě ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

2. Dle žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno v souladu s právními předpisy, bylo správně a dostatečně odůvodněné, když správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že byl spáchán přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, přičemž vyzval žalobce, aby zaplatil stanovenou pokutu, případně sdělil jména řidiče, což žalobce učinil, avšak správní orgán I. stupně věc posoudil tak, že se uvedené osobě nepodařilo prokázat spáchání přestupku a proto věc přestupku byla odložena. Žalovaný a správní orgán I. stupně proto uzavřel, že byly splněny podmínky pro projednání správního deliktu žalobce jako provozovatele vozidla.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), když se domáhal zrušení žalovaného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce předem namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, přičemž pod tento žalobní bod řadí následující žalobní námitky. Žalobce tvrdí, že správní orgány dostatečně nezdůvodnily závěr o tom, že použitý rychloměr je tzv. ATP používaným bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce totiž tvrdí, že se nejedná o skutečnosti obecně známé a bylo by proto třeba k takovému závěru provést dokazování ohledně technických parametrů. V opačném případě, tedy při neprovedení dokazování, jako tomu bylo v tomto případě, je nutné *in dubio pro reo* předpokládat, že se o ATP používaný bez obsluhy nejedná. V dané věci šlo přitom o rychloměr RAMER 10 P, výrobní číslo: 16/0301. V této souvislosti žalobce tvrdí, že je rozhodné, zda se na místě měření vyskytovala osoba oprávněná zastavit změřené vozidlo, neboť skutková podstata správního deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu je sekundárním postihem, primárně je třeba postihnout skutečného pachatele přestupku. Dle žalobce rychloměr RAMER 10 P vyžaduje určitou míru obsluhy, neboť se patrně dle žalobce jedná o přenosný rychloměr, což nasvědčuje tomu, že měření byl přítomen strážník, což mimo jiné žalobce dovozuje ze záznamu měření. Žalobce proto navrhl provést důkaz návodem k obsluze použitého rychloměru, z čehož by mělo

vyplýnout, zda tento rychloměr obsluhu k měření vyžaduje či nikoliv. Žalobce pak dále rozvádí svoji námitku, že i v případě, pokud by se jednalo o ATP používaný bez obsluhy, pak Městská policie Hlinsko byla podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, byla povinna informace o zřízení ATP uveřejnit, a to za použití dopravních značek IP 31a a IP 31b, jejichž účelem je právě označování úseku měření rychlosti obecní policií. Žalobce přitom tvrdí, že touto otázkou se správní orgány nezabývaly, proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalobce shrnuje, že měření bylo provedeno nezákonně, neboť úsek prokazatelně nebyl označen příslušnými dopravními značkami, ačkoliv bylo měření prováděno obecní policií. Současně však namítá nepřezkoumatelnost, neboť se správní orgán otázkou zákonnosti měření rychlosti nezabýval. Není tedy zjevné, z čeho žalobce dovozuje, že úsek prokazatelně příslušnými dopravními značkami označen nebyl (pozn. soudu).

5. Dále žalobce namítá, že se správní orgány se nezabývaly definicí obce, a proto považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tvrdí totiž, že ve vztahu k místu, kde došlo k měření, nebylo prokázáno, že takové místo se nachází v zastavěném území mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“. Žalobce namítá, že měření bylo prováděno účelově, neboť tvrdí, že je zde nastaven nesmyslný rychlostní limit, a lze předpokládat, že jej řidiči budou porušovat. Žalobce tedy tvrdí, že jediným účelem je generování zisku, což považuje za *ultra vires* s odkazem na § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce navrhl provedení důkazu ohledáním místa, měřením a provedením znaleckého posudku, neboť má zato, že pouze znalec je schopen uvést racionální rychlostní limit s ohledem na dané místo. Žalobce tedy tvrdí, že dopravní značka je nezákonná a proto její porušení nelze sankcionovat, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 Ao 3/2008-100, podle kterého smysl umístění dopravních značek nemůže být samoučelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně.
6. Dále žalobce namítá, že správní orgány neodůvodnily naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty, totiž zda porušení pravidel silničního provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, což dle žalobce opět způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce rovněž namítá, že absentují v rozhodnutích správního orgánu I. stupně i žalovaného úvahy o materiální stránce přestupku, tedy že nebyly zohledněny konkrétní okolnosti daného případu. Dále žalobce namítá, že správní orgán I. stupně odečetl od naměřené rychlosti odchylku ve výši 3 km/hodinu, když vycházel z opatření obecné povahy vydaného Českým metrologickým institutem. Žalobce v tomto ohledu dokonce navrhl přerušení soudního řízení do vyřešení této, dle něj předběžné, otázky.
7. Žalobce rovněž namítl, že ze snímku měření byla pořízena toliko nečitelná registrační značka a dle žalobce tak není zřejmé, proč správní orgány dospěly k závěru, že se jednalo právě o vozidlo s uvedenou registrační značkou přidělenou motocyklu žalobce. Pokud jde o samostatný snímek, resp. video registrační značky, pak k tomu uvádí, že není průkazné, že se jedná o registrační značku právě změřeného vozidla.
8. Žalobce vznesl námitky rovněž do způsobu zpracování rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, když tvrdí, že se jednalo toliko o mechanicky vyplněnou šablonu a navrhl prokázat svoje tvrzení porovnáním pěti posledních rozhodnutí, které byly vydány

v obdobných věcech, tedy ve věci správních deliktů provozovatele vozidla spočívající v překročení rychlosti, kdy byl obviněný zastupován týměž zmocněncem, pokud zmocněnec v řízení neuplatnil žádné tvrzení ani důkazní návrh.

9. Dále uplatnil žalobce okruh žalobních námitek směřujících proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když namítá jeho vady, a to konkrétně, že výrok je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodováno, a to jmenovitě ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje zákonná kritéria pro vyměření pokuty. Dále žalobce zopakoval svoji výtku, že výrok neobsahuje údaje o tom, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Tedy žalobce tvrdí, že popis skutku neobsahuje veškeré rozhodné znaky skutkové podstaty. Rovněž dle něj z výroku rozhodnutí není zjevné, zda skutečně bylo provedeno měření rychlosti pomocí ATP používaného bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, neboť z výroku není patrný typ rychloměru.
10. Žalobce uplatnil další okruh námitek o protiústavnosti dané skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, když tvrdí, že se účelově přenáší odpovědnost na provozovatele motorového vozidla, neboť moc výkonná neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází ze zásady *„lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“*. Žalobce tvrdí, že uvedené pojetí je v rozporu s nálezem Ústavního soudu a rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu, když odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.5.2006, č.j. 2 As 46/2005-55, podle kterého: *„Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna či vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není najisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout někoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází.“* Žalobce proto tvrdí, že povinnost stanovená provozovateli vozidla podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Žalobce poukázal na usnesení Senátu, v němž byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely silničního zákona a v němž bylo uvedeno, že: *„Zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší povinnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější.“* Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14.10.2015, č.j. 52A 71/2015-131, podle kterého: *„Po nikom nelze požadovat splnění nesplnitelného (impossibilia nulla obligatio est).“* Žalobce se rovněž dožaduje analogie soudního trestání a trestání správního, a to presumce neviny, když provozovatel vozidla podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je automaticky shledán vinným. Žalobce proto shrnuje, že aplikací ust. § 10 odst. 3 cit. zákona je zasaženo do práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, neboť provozovatel vozidla je zpravidla pokutován za to, že se odepřel přiznat, což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování, případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila osobu jeho blízkou. Žalobce proto poukázal na postup Krajského soudu v Ostravě, který podal návrh na zrušení patřičných ustanovení cit. zákona k Ústavnímu soudu a navrhl, aby soud řízení do vyřízení předmětného návrhu přerušil.

11. V dalším okruhu žalobních námitek tvrdil žalobce diskriminační zacházení správními orgány v porovnání se zahraničními provozovateli vozidla, když tvrdí, že je porušována zásada rovnosti, neboť dle jeho informací zahraniční provozovatelé vozidel postihováni za správní delikty nejsou. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl provést důkaz analýzou rozhodovací praxe správního orgánu.
12. Dále žalobce namítá, že z rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně není zřejmé, podle jaké časové verze bylo rozhodováno, přičemž tvrdí, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces, když správní orgány neřešily, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného správního deliktu, byla pro žalobce příznivější. Dle žalobce byla přitom příznivější minimálně právní úprava obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „nový zákon o přestupcích“), neboť tento zakotvil nová zákonná kritéria pro výměru pokuty včetně možnosti uložit pokutu pod dolní sankční sazbu.
13. Jako další okruh žalobních námitek označil žalobce námitky směřující proti zavinění údajně spáchaného přestupku. Žalobce přitom odkázal na ustanovení článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého trestnost činů se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Podle ust. § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích potom platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější, přičemž tento zákon nabyl účinnosti dne 1.7.2017. Podle ust. § 15 odst. 1 nového zákona o přestupcích dále platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z uvedeného žalobce dovozuje, že znakem přestupku, tedy i správního deliktu s účinností od 1.7.2017, a to fyzické osoby nepodnikající, ve vztahu k správnímu deliktu podle § 125e silničního zákona, bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle ust. § 15 odst. 1 nového zákona o přestupcích potřeba zavinění, neboť podle názoru žalobce novelizace zákona o silničním provozu, které byla provedena zák. č. 183/2017 Sb., nabyla účinnosti teprve ke dni 13.7.2017, nikoliv ke dni 1.7.2017, jak vyplývá ze zákona samotného. Tento svůj závěr dovozuje žalobce z toho, že podle ust. § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv platí, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon byl přitom vyhlášen dne 28.6.2017, proto dle žalobce nemohl nabýt účinnosti 1.7.2017, neboť z legisvakační lhůty, která činí 15 dnů, uplynuly pouze 2 dny. Dle žalobce se přitom nemohlo jednat o naléhavý obecný zájem, jak vyžaduje ust. § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., již uvedený shora. Proto žalobce tvrdí, že ke spáchání uvedeného správního deliktu, který se podle nového zákona o přestupcích považuje za přestupek, bylo nutno dovodit zavinění žalobce, a to nejméně v podobě ve formě nedbalosti. Vzhledem k tomu, že forma zavinění absentuje ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak je třeba takové rozhodnutí považovat za nezákonné. Žalobce přitom tvrdí, že si od osoby, které zapůjčil vozidlo, vyžádal slib, že povinnosti řidiče bude respektovat, tedy dle jeho názoru učinil fakticky vše možné k tomu, aby porušení zákona předešel. Žalobce proto tvrdí, že legitimně mohl očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

14. Žalobce učinil součástí žaloby rovněž nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a učinil návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci, přičemž uvedl, že směrnici č. 3/2017, Kancelářského spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvaze soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce, považuje za nedostatečně ústavně konformní. Žalobce a jeho právní zástupce proto požadoval, aby nebyl na základě vydaných rozhodnutí a jejich zveřejňování advokát ztotožňován se svým klientem, neboť k tomu u neinformované veřejnosti obecně dochází. Žalobce a právní zástupce se dovolávají práva být zapomenuti a navrhuje, aby na jejich žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady EU (2016/679) ze dne 27.4.2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46 ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) přímo použitelné ode dne 25.5.2018, publikováno v Úředním věstníku Evropské unie dne 4.5.2016, svazek 59.
15. S ohledem na vše shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. Dle žalovaného je výrok rozhodnutí v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a je z nich seznatelné, z jakého důvodu a na základě jakých ustanovení byla žalobci uložena pokuta. Pokud jde o typ rychloměru, ten je uveden v odůvodnění správního orgánu I. stupně. Z podkladů a důkazů v předloženém spisovém materiálu nevyplývá, že by údajné porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Nikdo tuto okolnost netvrdil. Tento následek přitom není znakem skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Skutek byl proto ve výroku správního orgánu I. stupně vymezen dostatečně tak, aby nebyl zaměněn s jiným skutkem. Pokud jde o rozhodnutí, které bylo dle žalobce šablonovité, pak žalovaný uvádí, že forma i obsah rozhodnutí je do značné míry odůvodněna tím, že bylo podáno blanketní odvolání a jestliže se jednalo o účastníky zastupované týměž zmocněncem, pak je logické, že správní orgány při hodnocení a posuzování předmětných jednání postupují obdobně v souladu se zásadou legitimního očekávání.
17. Pokud šlo o časovou verzi, podle které bylo rozhodováno, pak žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce se dopustil správního deliktu podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30.6.2017 a stejně tak toto vyplývá i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud jde o uloženou pokutu za uvedený správní delikt, žalovaný zdůraznil, že byla uložena na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Ve vztahu k otázce součinnosti měření rychlosti obecní policií podle ust. § 79a cit. zákona s Policií ČR pak žalovaný uvedl, že součástí spisu bylo určení míst pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Hlinsko, které určila Policie České republiky, a to dne 23.3.2016. Žalovaný k tomu dodává, že z náhledu na internetové stránky www.mapy.cz je zcela patrné, že Obecní úřad v obci Krouna č.p. 218 se nachází právě v úseku mezi č.p. 290 a č.p. 284.
18. Pokud se jedná o námitku k ověřovacímu listu použitého rychloměru, odkázal žalovaný na ust. § 9 zák. č. 505/1991 Sb., o metrologii, podle kterého ověřením stanoveného měřidla se

potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky pro jeho ověřování. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou. Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou. Tedy kopie ověřovacího listu, která je součástí spisového materiálu a která se vztahuje k použitému rychloměru RAMER 10 P, výrobní číslo: 16/0301, potvrzuje, že toto bylo vydáno autorizovaným metrologickým střediskem, obsahuje razítko AMS K22. Za dané situace dle žalovaného správní orgány nebyly povinny ověřovat zmíněné měřicí zařízení, když toto ověřeno bylo a žalobce v průběhu správního řízení žádnou takovou námitku nevzněl. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2010, č.j. 5 As 8/2009-101, podle kterého: „Ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho prováděcích předpisů vyplývá, že výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel.“

19. K námitce týkající se registrační značky, která je v detailu uvedena samostatně na druhé straně téhož listu, jako součást pořízené dokumentace z měření, žalovaný uvedl, že se jedná o detail vozidla žalobce, tedy registrační značky XXX XXXX, přičemž žalobce v žalobě ani neuvádí důvod, proč by tomu mělo být jinak. Jedná se o standardní způsob výstupu z daného rychloměru z dané doby. Pokud jde o odečtení odchylky 3 km/hodinu, tak žalovaný odkázal právě na certifikát Českého metrologického institutu o schválení daného typu měřidla, kde je na straně 4, je stanovena odchylka ± 3 km/hodinu k naměřené rychlosti do 100 km/hodinu. Ve vztahu k materiální stránce přestupku, žalovaný odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46 a ze dne 28.11.2016, č.j. 8 As 156/2016-35, podle kterého pro splnění podmínek podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Tedy žalovaný má za to, že materiální stránkou přestupku tak, jak požadoval žalobce, se správní orgány nebyly povinny zabývat, přičemž materiální stránkou se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval v dostatečném rozsahu ve smyslu uvedených judikátů Nejvyššího správního soudu. To znamená, že se správní orgán I. stupně zabýval znaky správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Zdůraznil dále, že pokud by určité jednání nebylo typově společensky škodlivé a nebezpečné, pak by ho zákonodárce za správní delikt neoznačil. Pokud jde o výši sankce, ta byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí a právě uložení sankce byla zohledněna společenská nebezpečnost předmětného správního deliktu. Ve vztahu k údajnému rozporu institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavou, ústavními principy a základními právy žalovaný uvedl, že podle Nejvyššího správního soudu, a to podle rozsudku č.j. 3 As 7/2014-21 nebyl tento rozpor shledán. Žalovaný odkázal rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 22.12.2015, ve věci sp.zn. I. ÚS 508/15, kterým byl odmítnut návrh na zrušení ust. § 125f odst. 1 cit. zákona. Konečně žalovaný v tomto směru odkázal rovněž na rozsudek nadepsaného krajského soudu č.j. 52 A 125/2016, kde se soud již opakovaně touto námitkou zabýval a vyhodnotil ji jako nedůvodnou.

20. Pokud šlo o nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu NSS, žalovaný pouze podotkl, že se předmětnou otázkou již zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17.5.2017, č.j. Nao 180/2017-36 zejména v bodě 16. S ohledem na uvedené vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
21. Žalovaný dále předložil soudu vyjádření správního orgánu I. stupně, odboru dopravy, ze dne 12.1.2018 a dále návod k obsluze měřicího zařízení RAMER 10 a printscreen mapového zobrazení obce Krouna, dále fotografii skříňového měřidla a dále sdělení ve věci žádosti k dopravnímu označení v obci Krouna ze dne 17.10.2016 podané Městskou policií Hlinsko, dále vyrozumění ve věci měření rychlosti vozidel Městskou policií Hlinsko – stacionární měřiče, která byla zaslána Městskou policií Hlinsko Policií České republiky, a to dne 14.9.2016, a dále protokol o předání zařízení daného rychloměru, jednalo se o měřicí blok RAMER 10, určený do skříně, ze dne 17.8.2016 a konečně vyjádření k činnosti Městské policie Hlinsko ze dne 10.1.2018. Žalovaný navrhl, aby soud při jednání provedl těmito listinami důkaz za účelem vyvrácení žalobcem vznesených námitek, které byly vzneseny prvně až v žalobě.
22. Ze správního spisu byly zjištěny následující rozhodné okolnosti ve věci. Popis přestupku je obsažen v oznámení podezření ze spáchání přestupku, který bylo sepsáno Městskou policií Hlinsko dne 29. 9. 2016, přičemž se zde zjevně uvádí, že se jednalo o měření přístrojem R10/16/0301, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Jednalo se o stacionární radar umístěný v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu na stanovišti schváleném odborem služby dopravní policie Krajského ředitelství policie České republiky Pardubického kraje. Podle záznamu o přestupku, který obsahuje fotografii jako výstup z měřicího zařízení a na zadní straně tohoto záznamu je pak detail registrační značky vozidla, a to motocyklu, je zjevné, že se jednalo o motocykl registrační značky XXX XXXX, jak je rovněž uvedeno v textu pod snímkem, a že se jednalo o měření na stanovišti Krouna 218 u obecního úřadu, silnice č. I/34 Krouna, přičemž jako limit pro měření byla stanovena rychlost 61 km/hodinu a naměřeno bylo 71 km/hodinu. Dle záznamu o přestupku zařízení nastavil O. J. Ve správním spise je založen ověřovací list uvedeného rychloměru s tím, že platnost ověření končila dne 16.8.2017. Ve správním spise je založeno rovněž osvědčení O. J. o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 10 P, která byla ukončena závěrečnou zkouškou ze dne 25.8.2016.
23. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 12.10.2016, která byla žalobci doručena dne 21.10.2016 prostřednictvím držitele poštovní licence, vyzval žalobce k uhrazení určené částky podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že provozovatel vozidla má právo zaplatit uvedenou částku, případně sdělit správnímu orgánu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila provozovatelem provozované vozidlo. Žalobce k této výzvě oznámil jméno řidiče, uvedl, že vozidlo měl zapůjčené pan S. W. trvale bytem, Rakousko, s doručovací adresou: O. K výzvě k odstranění vad, kterou zaslal správní orgán I. stupně a která byla doručena žalobci 4.11.2016, pak žalobce upřesnil, že se jedná o osobu narozenou dne 30.9.1989. Správní orgán I. stupně panu S. W., zaslal prostřednictvím provozovatele poštovní licence výzvu k podání vysvětlení podle ust. § 60 zákona o přestupcích, kterou doručoval na doručovací adresu: O. Zásilka se z této adresy vrátila s poznámkou poštovního doručovatele, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo zanecháno poučení, avšak nebyla v úložní době vyzvednuta. Zásilka byla vrácena s ohledem na to, že správní orgán uvedl požadavek, aby nebyla vhazována do schránky.

Pokud jde o výzvu na adresu údajného pobytu v Rakousku, tak na tu správní orgán I. stupně nedoručoval, avšak založil u správního spisu vrácenou zásilku s výzvou podle téhož zákonného ustanovení ze dne 22.11.2016, kdy byla vrácena, ve věci jiné spisové značky, u níž provozovatel vozidla uvedl jako řidiče rovněž osobu S. W., a kdy z poznámky doručovacího orgánu je zjevné, že se jedná o osobu neznámou, neboť zde bylo výslovně zatrženo „unbekannt“ (unknown). Dále správní orgán I. stupně založil do správního spisu soupis případů, kdy byl jako řidič anebo jako osoba, které vozidlo bylo zapůjčeno, **uveden právě S. W. Jednalo se o 2 případy, které byly vedeny u správního orgánu I. stupně a o 10 případů, které byly vedeny u obcí s rozšířenou působností obce**, přičemž u 7 případů bylo datum narození uvedeno X. Následně správní orgán I. stupně poznamenal do spisu usnesení o odložení věci ze dne 20.12.2016, kdy postupem podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc s podezřením přestupku odložil, neboť se mu do 60 dnů od dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

24. Ve správním spise je rovněž založena karta vozidla registrační značky XXX XXXX, ze které vyplývá, že provozovatelem vozidla je právě žalobce. Jako typ je přitom uvedeno „firma“. Podle stanoviska ve věci určení místa měření rychlosti vozidel Městskou policií Hlinsko ze dne 23.3.2016, které vydalo Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor služby dopravní policie, je zjevné, že pod číslem 5 je jako úsek pro měření Městskou policií Hlinsko v období od 25.4.2016 do 25.4.2017 uvedená silnice I/34 Krouna, a to v úseku od č.p. 290 po č.p. 284. Tyto úseky jsou odůvodněny tím, že se jedná o zvýšenou nehodovost, případně vyšší pohyb chodců, vyšší intenzitu dopravy, nebo že se v těchto místech nachází škola nebo obdobné zařízení. Z veřejnoprávní služby uzavřené mezi Městem Hlinsko a Obcí Krouna dne 24.6.2016 se tak podává, že touto smlouvou se zavazuje Město Hlinsko vykonávat pro Obec Krouna úkoly v rozsahu stanoveném v ust. § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., zákon o obecní policii (dále též „zákon o obecní policii“). Dne 17.2.2017 byl vydán příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla, tedy žalobci za spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, proti kterému však žalobce podal včasný odpor s tím, že má za to, že pokuta měla být uložena pan W., nikoliv žalobci. Následně správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o provedení důkazu mimo ústní jednání a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to listinou ze dne 6.4.2017. V této listině byl žalobce výslovně poučen o tom, že se dokazování mimo ústní jednání bude konat dne 4.5.2017 v 9,00 hodin v budově Městského úřadu Hlinsko a dále, že podle § 36 odst. 3 správního řádu má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to ve lhůtě do 5 dnů s tím, že poté bude ve věci vydáno rozhodnutí. Toto vyrozumění bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 10.4.2017. Krajský soud považuje za vhodné rovněž zdůraznit, že žalobci byly k jeho žádosti zaslány opisy písemností ze spisu, které požadoval, tedy žalobce měl dostatečný přehled o listinách, které se ve spise nacházely.
25. Dne 4.5.2017 byly provedeny důkazy mimo ústní jednání, o čemž byl pořízen úřední záznam, přičemž tohoto dokazování se žalobce ani jeho právní zástupce neúčastnili. Správní orgán přitom provedl důkaz veškerými listinami obsaženými ve správním spise, jak již bylo uvedeno shora. Výslovně je zde rovněž uvedeno, že ze služební činnosti je známo, že uvedená osoba – S. W. – byl jako řidič nebo jako nájemce vozidla uvedeného v řadě dalších případů, namátkově např. ORP Rosice, viz přiložený seznam. Dle názoru správního orgánu se jedná o fiktivní osobu a její uvádění jako osoby řidiče nebo nájemce ze

strany provozovatelů, jako účelové se vyhnutí povinnosti. Takto vyhodnotil správní orgán i vyjádření žalobce. V soupisu případů, u nichž byl uveden S. W., které jsou přiloženy k tomuto záznamu, je výslovně uvedeno, že ve všech případech provozovatele zastupuje jako zmocněnec společnost ODVOZ VOZU s.r.o. Tedy jedná se o téhož zmocněnce, jakým je zmocněnec v případě žalobce v průběhu správního řízení.

26. Následně bylo ve věci dne 22.6.2017 vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak již uvedeno shora, kdy bylo rozhodnuto, že se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu shora popsaným skutkem. Správní orgán I. stupně přitom v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že měření rychlosti jízdy přístrojem RAMER 10 P je a vždy bylo prováděno v automatickém režimu bez obsluhy – jedná se o stacionární radar. Rovněž zdůraznil, že doručování na adresu mimo území České republiky uvedené osobě nebylo prováděno, neboť z předchozích pokusů o doručení na stejnou adresu v Rakousku je známo, že se výzva nepodařila doručit. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele a proto zahájil řízení o správním deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně se na straně 6 svého rozhodnutí výslovně zabýval rovněž odůvodněním odpočtu od měření podle zákona o metrologii, když uvedl, že v Opatření obecné povahy ze dne 19.5.2012, č. 0111-OOP-C005-09, kterým byly stanoveny metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně jednotlivých zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel – silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu, je v bodě 2.5 stanovena jako největší dovolená chyba při používání přístroje ± 3 km/hodinu při rychlosti menší nebo rovné 100 km/hodinu. Proto byla odečtena odchylka právě v uvedeném rozsahu. Toto opatření obecné povahy je dostupné na stránkách Českého metrologického institutu, www.cmi.cz.
27. Ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku nezjištěného řidiče bylo uvedeno, že správní delikt podle ust. § 125f cit. zákona je založen na objektivní odpovědnosti, přitom jsou připuštěny pouze liberační důvody, které žalobce neuplatnil. Správní orgán I. stupně se zabýval rovněž stanovením sankce a náklady řízení, když zdůraznil, že lze uložit příslušnou pokutu v rozpětí od 1 500 Kč do 2 500 Kč podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) cit. zákona, neboť se jedná o skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 cit. zákona. Správní orgán I. stupně výslovně zdůraznil, že trestání překročení nejvyšší povolené rychlosti pro jízdu v obci je plně v souladu s veřejným zájmem a dále že provozovatele tohoto skutku řešil jako obdobné skutky obdobným způsobem, tedy pokutou odvislou od výše naměřené rychlosti jízdy. Zvolil přitom sankci na samé spodní hranici možného zákonného rozpětí, neboť měl za to, že bude splněn účel řízení, když se jedná o přestupek, u něhož nebyl zjištěn pachatel a odpovědnost nese jako objektivní provozovatel vozidla a tedy pokuta provozovatele vozidla odpovídá pokutě, kterou by stejně s největší pravděpodobností dostal i řidič vozidla v přestupkovém řízení. Správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil paušální částku nákladů řízení, která byla žalobci uložena, přičemž výslovně uvedl, že neshledal důvody zvláštního zřetele, které by umožnily tyto náklady snížit nebo od nich zcela upustit.
28. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně **blanketním odvoláním**, které bylo podáno jeho zmocněncem společností ODVOZ VOZU s.r.o., když toto odvolání nebylo ani k výzvě k odstranění vad podání ze dne 10.7.2017 doplněno. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno touto žalobou odvolání zamítl s tím, že zdůraznil, že se jedná o odvolání

blanketní, které nebylo přes výzvu doplněno a po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně toto potvrdil, přičemž zdůraznil, že v daném případě bylo možné zhodnotit závažnost jednání, a to překročení rychlosti v obci a jeho následek jako ohrožovací, kdy nedošlo ke zranění osob ani ke hmotné škodě. Žalovaný přitom v odůvodnění výslovně uvedl, že byla použita právní úprava ve znění silničního zákona do 30.6.2017.

29. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž ve věci bylo provedeno ústní jednání dne 11. 4. 2018 a dne 17. 10. 2018, které se konalo bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, neboť soud omluvu právního zástupce neuznal jako důvodnou pro její nekonkrétnost a pro další důvody níže citované dle protokolu z jednání soudu dne 17. 10. 2018:

„Ještě před zahájením jednání bylo zjištěno, jak to bývá již u advokáta Mgr. Václava Voříška zvykem, krátce před zahájením jednání, tj. dne 15. 10.2018, došla soudu datová zpráva obsahující návrh na odročení jednání z důvodu „nemoci právního zástupce, který je v pracovní neschopnosti“, bez dalších údajů o jeho údajné nemoci, přičemž k ní bylo přiloženo Hlášení zaměstnavateli o vzniku dočasné pracovní neschopnosti, vystavené dne 8.10.2018 od MUDr. J. O.

Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že takto postupoval jmenovaný advokát ve věcech jím zastupovaných naprosto obdobným způsobem, např. ve věcech sp. zn. 52 A 105/2016, 52 A 7/2017, 52 A 71/2016, 52 A 72/2016, 52 A 79/2016, kdy těsně před zahájením jednání došla vždy soudu žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, která buď nebyla doložena lékařským potvrzením a nevyplýval z ní druh „zdravotního postižení“ jmenovaného advokáta, anebo, jako v tomto případě, byla doložena lékařským potvrzením, přičemž z tohoto potvrzení (Hlášení zaměstnavateli o vzniku dočasné pracovní neschopnosti) rovněž nevyplýval druh „zdravotního postižení“ či náhlé nemoci znemožňující tomuto advokátovi účast na jednání.

Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č.j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č.j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi z důvodu jím vedené „složky“ pozdních příchodů tohoto advokáta k soudním jednáním a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 1175/2017 – 161 bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“). Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1As 101/2016 – 79, dále pak v usnesení NSS sp. zn. Nao 169/2017).

Advokát Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdy, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp.zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „z dálky ukázal advokátovi“. Naopak tento soudce mu umožnil nablédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28.6.2018, sp.zn. II.ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Turzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení poté konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obvyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.“

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V

odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitek podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

Poté, kdy s těmito námitkami podjatosti a mařením soudních jednání nebyl tento advokát úspěšný, začal volit jinou procesní strategii, a to tak, že opakovaně stejným způsobem, těsně před zahájením jednání zašle soudu datovou zprávou žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, bez uvedení konkrétních zdravotních jeho potíží, sice s potvrzením od lékaře, jako v projednávané věci, a to o tom, že je práce neschopen.

Jednání lze odročit jen z důležitého důvodu, přičemž tento důvod musí být sdělen a řádně doložen, jen na základě konkrétních okolností může soud dovodit, zda uplatněná omluva je důvodná (srov. např. usnesení NS ČR ze dne 25.5.1999, sp. zn. 31Cdo 2432/1998). Ačkoliv důležitým důvodem vedoucím k odročení ústního jednání může být i zdravotní indispozice účastníka či jeho právního zástupce (srov. např. nálezy ÚS sp. zn. 136/99, rovněž tuto skutečnost je třeba soudu náležitě doložit a musí z ní být patrné, že neúčast účastníka při jednání je hodnověrná a není pouze účelová, respektive jejím cílem není dále prodlužovat řízení (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3576/14). Na tomto místě je třeba pro úplnost dodat, že zdravotní indispozice nelze dokládat pouze potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, neboť to se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely. Potvrzení lékaře, že je pacient práce neschopným ještě nevypovídá o tom, že není schopen dostavit se k veřejnému zasedání. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musí být vedle dokladu o pracovní neschopnosti soudu předložena aktuální lékařská zpráva ohledně zdravotního stavu; v opačném případě ji nelze považovat za relevantní (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1717/09).

Konečně je třeba připomenout, že není povinností soudu - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o soudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11).

V případě této žádosti o odročení je třeba tuto vnímat v kontextu dosavadního účelového jednání tohoto zástupce s tím, že výše uvedená žádost a Hlášení zaměstnavateli o vzniku dočasné pracovní neschopnosti obsahovaly jen obecně formulované důvody, nebyly v nich popsány konkrétní zdravotní indispozice zástupce žalobce.

Navíc, v neposlední řadě, i kdyby druh zdravotního postižení znemožňoval jmenovanému advokátovi účastnit se dnešního jednání, tak je třeba poukázat na následující skutečnosti.

Jmenovaný advokát má jednak koncipienta Mgr. Markétu Königovou, jak soud zjistil ze seznamu advokátů na [www stránkách České advokátní komory](http://www.strankach.ceskeadvokatni.komory.cz).

V žádosti o odročení jednání sice je uvedeno, že „koncipientka je nyní na dovolené v Německu u města Stuttgart“, ale toto své tvrzení ničím není doloženo a krajský soud nemá důvod pravdivosti takové informace uvěřit, a to tím spíše, když jej uvádí advokát, který je schopen „fabulovat“ (srov. např. usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 1175/2017 – 161) a dokonce i podle Ústavního soudu je tento advokát schopen se neustále dopouštět i přes jasná rozhodnutí soudů (a to i NSS) „systematického obstrukčního jednání“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28.6.2018, sp.zn. II.ÚS 978/18).

I kdyby teoreticky i tento koncipient nemohl v substituci advokáta Mgr. Václava Voříška zastupovat, tak v České republice činil již v roce 2017 11 520 aktivních advokátů a jistě nic nebránilo, aby si Mgr. Václav Voříšek zajistil substituci některým z nich (např. Mgr. Topolem, který rovněž podával pravidelně žaloby v obdobných věcech u zdejšího soudu s tím, že Mgr. Václav Voříšek pravidelně zastupoval Mgr. Jiřího Topola v substituci, přičemž Mgr. Topol se u zdejšího soudu ani jednou v mnoha obdobných věcech ani „neukázal“, takže určitě může pro změnu sám on zastoupit v substituci Mgr. Voříška, když má bohaté zkušenosti se zastupováním v obdobných věcech u soudů v celé ČR).

Ostatně v neposlední řadě zmíněnou novou procesní „strategii“ zahrnující podávání žádostí o odročení jednání u zdejšího soudu advokátem Mgr. Václavem Voříškem ze zdravotních důvodů již hodnotil i NSS, když v rozsudku ze dne 23.5.2018, č.j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl následující závěr:

„I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči těmto soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

Soud proto hodnotil zmíněný návrh na odročení jednání za účelový, se snahou o oddálení vydání rozhodnutí ve věci samé.“

30. O věci bylo rozhodnuto po veřejném projednání, když soud doplnil dokazování o listiny předložené žalovaným, jak uvedeno níže. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž zejména odkazuje na rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které tvoří jeden celek. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v dané věci uplatnil svoje námitky, které jsou prezentovány v žalobě, právě až v žalobě, nikoliv v průběhu správního řízení, proto soud ve vztahu k těmto námitkám doplnil dokazování. K tomu lze uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 23. 4. 2015 vyslovil: „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých

námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.“

31. Je vhodné poznamenat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na to odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sbírky NSS, či rozsudky NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
32. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného a po doplněném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K jednotlivým námitkám uvádí krajský soud následující argumentaci.
33. Žalobce v první řadě namítal, že správními orgány nebyl dostatečně prokázán závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Zákon v tomto ustanovení stanovuje odpovědnost osoby za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím ATP používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ve zde projednávané věci bylo ono porušení zjištěno prostřednictvím přístroje R/10/16/0301, o kterém žalobce v žalobě tvrdí, že nejde o ATP, ale jde o přenosný rychloměr, který je nutno používat za pomoci obsluhy. S touto námitkou krajský soud nemůže souhlasit. Zákon o pozemních komunikacích nijak konkrétně nedefinuje, co je považováno za ATP, ani konkrétně nevyjmenovává přístroje nebo typy přístrojů, které za ATP lze považovat. Nicméně ustálená judikatura týkající se přestupků dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona dochází k závěru, že při posuzování,

zda jde o ATP, je třeba vycházet ze skutečnosti, zda konkrétní přístroj zaznamenává bez dalšího všeho vozidla na kontrolovaném úseku, tudíž měřená vozidla nejsou konkrétně vybírána, a zda zaznamenání vozidla pachatele přestupku proběhlo v automatickém režimu, tedy nebyla k zachycení fotografie nutná součinnost obsluhy. Konkrétně pak lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č.j. 7 As 282/2016 – 38, ve kterém NSS uvádí: „Krajský soud však shledal, že rychloměr byl schopen, poté co byl nainstalován, fungovat samostatně a na základě fotografií, obsažených ve správním spise, konstatoval, že „bylo měřeno stacionárním pevně nainstalovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, tedy že na změření rychlosti projíždějícího vozidla reg. zn. X aktivně neparticipovala žádná konkrétní osoba.“ Zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření. Nejvyšší správní soud tak má za nepochybné, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.“ Zdejší soud se s ustálenou judikaturou správních soudů ztotožňuje a po přezkoumání správního spisu musí konstatovat, že žalobcová námitka není v tomto případě důvodná.

34. Ze správního spisu jasně vyplývá, že použitý rychloměr RAMER 10 T byl ověřen a nastaven společností RAMET a.s., o čemž svědčí ověřovací list, který je součástí správního spisu, přičemž krajský soud nemá žádný důvod pochybovat o pravdivosti informací v něm obsažených. Z protokolu o předání zařízení ze dne 17. 8. 2016 pak jasně vyplývá, že RAMER 10 T je měřícím blokem určeným do skříně. Z vyjádření Městského úřadu Hlinsko ze dne 7. 9. 2018 poté vyplývá, a žalobce nijak konkrétně toto tvrzení ani nevyvrací, že měřící jednotka RAMER 10 T byla instalována do skříně RAMER 10 P, která je pevně umístěná na sloupu, čímž se z celé sestavy stal stacionární rychloměr. Tuto skutečnost dále soudu dokládá především vyjádření výrobce RAMET a.s., který ve svém prohlášení ze dne 23. 4. 2018, uvedl, že Městu Hlinsko dodal dva radarové měřiče, které jsou prodávány pod obchodním názvem RAMER 10 P, jejichž součástí je rychloměr RAMER 10 T, skříň RAMER 10 P a sloup pro její upevnění, viz též fotografie dotčeného zařízení na místě založené ve spise. Těmito listinami, jimiž byl proveden důkaz při jednání soudu, je prokázáno, že rychloměr byl řádně nainstalován do příslušné měřicí skříně.
35. Krajský soud se dále zabýval skutečností, zda měřící jednotka RAMER 10 T, která je pevně umístěna, dokáže zachytit vozidlo a komplexně fungovat sama bez nutnosti lidské obsluhy. Zdejší soud tak provedl důkaz manuálem k jednotce RAMER 10 T, ze kterého jasně vyplývá, že zařízení automaticky pořídí záznam vozidla projíždějícího nepovolenou rychlostí a takový záznam automaticky uloží na pevný disk zařízení. Z manuálu k obsluze tedy jasně vyplývá, že zařízení je schopno komplexně fungovat bez nutnosti lidské obsluhy. Tento fakt je též patrný již ze samotné podstaty stacionárního zařízení, které, jak je již uvedeno výše, umístěno v měřicí skříně, tato skříň je navíc umístěna cca 3 m nad zemí a je uzamčena.
36. Na základě výše zmíněných skutečností zdejší soud uzavírá, že zařízení RAMER 10 T, které zaznamenalo vozidlo žalobce, je pevně umístěn v měřicí skříně RAMER 10 P připevněné ke sloupu, a je schopno samo automaticky měřit a zachytávat rychlost vozidel,

na základě čehož je ve světle zmíněné judikatury posuzováno jako automatický technický prostředek dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Argumentace žalobce je tak zcestná a pouze spekulativní a ničím nepodložená. Tímto se soud vypořádal též s námitkou žalobce, který tvrdí, že měření musel být přítomen strážník, který mohl oprávněně vozidlo zastavit. Jelikož krajský soud dopěl jednoznačně k závěru, že dotčené zařízení je ATP a nevyžaduje tedy obsluhu, byly by jakékoliv další úvahy soudu k této námitce nadbytečné.

37. Dále žalobce namítá, že za situace, kdy bude zařízení považováno za ATP, pak Městská policie Hlinsko byla povinna podle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii informace o zřízení stálého automatického technického systému vhodným způsobem uveřejnit, a to za použití dopravních značek IP 31a a IP 31b, jejichž účelem je právě označování úseku měření rychlosti obecní policií. S tím je spojena též námitka „nedefinování obce“ správními orgány, kdy žalobce napadá, že nebylo prokázáno správné označení obce příslušnými cedulemi. Žalobce tak v žalobě namítá, že úsek nebyl označen jako měřený, a dokonce ani obec nebyla označena v tom smyslu, že je obcí. Tato tvrzení hodnotí zdejší soud pouze jako účelová, ničím nepodložená a spekulativní, když žalobce nedokázal svá tvrzení doložit. Naproti tomu Městský úřad Hlinsko zaslal prostřednictvím žalovaného soudu vyjádření OÚ Krouna, Správy a údržby silnic Pardubického kraje, Cestmistrovství Hlinsko, kterými při jednání soudu byla prokázána tvrzení správních orgánů. Při jednání soudu bylo prokázáno, že měření proběhlo stacionárním radarem, který je umístěn na schváleném stanovišti odborem dopravní policie KŘ Pardubického kraje Policie ČR, a to písemností tohoto odboru dopravní policie ze dne 14. 9. 2016, tedy nemohou být důvodné dohady o přesném umístění měřicího zařízení v území obce. Z vyjádření Městského úřadu Hlinsko ze dne 10. 1. 2018, kterým soud provedl důkaz, vyplývá, že strážníci městské policie kontrolují při umísťování měřicího zařízení vždy správné umístění značení. K neoznačení obce značkami OÚ Krouna písemně dne 17. 10. 2016 výslovně uvedl, že tvrzení žalobce „nemá reálný základ“. Správa a údržba silnic Pardubického kraje písemně dne 4. 11. 2016 potvrdila, že se značkami nebylo v dotčené době manipulováno, ani nebyla hlášena nutnost takové značení opravit z důvodu poškození. Tato tvrzení nedokázal žalobce nijak vyvrátit, naopak svá tvrzení nedoložil. Nadto krajský soud uvádí, že není úkolem správních orgánů v přestupkovém řízení ex offio zkoumat veškeré skutečnosti, ale je především úkolem správních orgánů správně označit místo, čas a způsob spáchání skutku z důvodu jeho nezaměnitelnosti. Další skutečnosti pak je správní orgán povinen zkoumat pouze na základě tvrzení účastníka, nikoliv ex offio. Takové „nedefinování obce“ a nezabývání se značením ze strany správních orgánů nemohlo mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
38. Následná polemika žalobce nad „nesmyslností“ rychlostního limitu a s tím spojeným účelovým měřením je pak zcela neopodstatněná, jelikož nenáleží správním orgánům v přestupkovém řízení ani zdejšímu soudu, natož pak žalobci, hodnotit nebo snad měnit rychlostní limit v obci, který je jasně stanoven zákonem v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a slouží k ochraně života, zdraví a majetku ostatních lidí. Žalobcem navrhované znalecké šetření ke stanovení „racionálního“ rychlostního limitu hodnotí soud jako naprosto irelevantní a závěrem lze pouze odkázat na zásadu, že zákony se musí dodržovat.
39. Žalobce dále tvrdí, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí úvaha správního orgánu o naplnění znaku skutkové podstaty uvedené v § 125f odst. 2 písm. c), tedy že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu. Pokud má

žalobce za to, že není za správní delikt odpovědný právě z důvodu nenaplnění tohoto znaku skutkové podstaty, není zdejšímu soudu jasné, proč tuto námitku nevznesl již dříve, když je to právě provozovatel vozidla, který by měl vědět o tom, zda s jeho vozem byla způsobena dopravní nehoda, jelikož by taková skutečnost jistě na jeho vozidle zanechala patřičné stopy. Soud v takovém případě neshledává pochybení na straně správního orgánu, jelikož při řízení nic nenasvědčovalo tomu, že by tímto jednáním byla způsobena dopravní nehoda, když takovou skutečnost žalobce ani netvrdí. Následná absence takových úvah v rozhodnutí o přestupku pak nemůže mít za následek jeho nepřezkoumatelnost.

40. Nepřezkoumatelnost dále nezpůsobuje ani skutečnost, jak tvrdí žalobce, že nebyl seznámen s opatřením obecné povahy vydaným Českým metrologickým institutem, který stanoví povinnost odečíst od naměřené rychlosti 3 km/h jako přípustnou odchylku. Na str. 6 rozhodnutí správní orgán I. stupně jasně a konkrétně odůvodnil, na základě jakých ustanovení a opatření postupoval i co je jejich obsahem. Skutečnost, že se žalobce nemohl vyjádřit k těmto písemnostem, nemohlo žalobce zkrátit na jeho procesních právech, jak namítá, jelikož opět není na žalobci ani správním orgánu, aby měnili opatření obecné povahy, jelikož opatření obecné povahy je závazný správní akt, který se týká konkrétní věci a vztahuje se na neurčitý okruh lidí a to i za situace, kdy není obsahem spisu. S jeho závazností pak ve správním řízení nelze nic dělat. Navíc krajský soud konstatuje, že opatření obecné povahy metrologického institutu je veřejně přístupné, a za situace, kdy byl žalobce od začátku zastoupen společností ODVOZ VOZU s.r.o., lze mít za to, že tato společnost je s ohledem na její působení ve správních řízeních s uvedeným předpisem obeznámena. Krajský soud tak vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou.
41. Žalobce v žalobě též navrhl zrušení ověřovacího listu k použitému rychloměru v přezkumném řízení, jelikož jej vydal subjekt, který rychloměr vyrobil, je též jeho majitelem a má tudíž ekonomický zájem na jeho provozu. V souvislosti s tímto žalobce navrhl přerušit řízení, jelikož se jedná, dle jeho názoru, o předběžnou otázku. Krajský soud však s takovým hodnocením nesouhlasí, ověřovací list byl vydán společností k tomu oprávněnou, tedy Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s. Tímto ověřovacím listem se pouze garantuje jeho funkčnost a přesnost po dobu v ověřovacím listu uvedenou. Žalobce nicméně kromě tvrzeného ekonomického zájmu výrobce nenamítá žádnou konkrétní vadu měřicího přístroje. Tvrzený ekonomický zájem nemůže mít sám o sobě vliv na správnost naměřených rychlostních hodnot přístrojem. Za situace, kdy žalobce netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly mít vliv na správnost měření, krajský soud uzavírá, že neshledal důvod řízení přerušit za účelem zodpovězení „předběžné otázky“.
42. Žalobce dále namítá, že není průkazné, že na fotografii pořízené měřícím zařízením je opravdu vozidlo žalobce, jelikož reg. značka je nečitelná, a výřez reg. značky sám o sobě nemůže prokázat, že se jedná o reg. značku změřeného vozidla. K této námitce krajský soud uvádí, že ve vyjádření Městského úřadu Hlinsko ze dne 12. 1. 2018, kterým byl proveden při jednání soudu důkaz, je přehledným způsobem popsán mechanismus, jakým způsobem je nakládáno s fotografiemi pořízenými měřícím zařízením, a také je zde uveden konkrétní postup ve věci žalobce. ATP při překročení nastavené hranice rychlosti pořídí fotografii, kterou opatří potřebnými informacemi a v nezměnitelné podobě ji uloží na svůj pevný disk. Takto pořízenou a uloženou fotografii poté vyškolený pracovník dále zpracuje, zaostří a udělá výřez reg. značky. Je nutné podotknout, že se stále pracuje s nezměnitelným záznamem, přičemž záznam má svůj nezměnitelný kód (viz zmíněné

vyjádření + příloha k němu). Postup, jak jej popsal Městský úřad Hlinsko, hodnotí krajský soud jako dostatečně věrohodný a transparentní, po celou dobu jsou fotografie zpracovávány v programech k tomu určených, tudíž nemohlo ze strany Městského úřadu Hlinsko dojít ve zde projednávané věci k záměně či jakékoliv manipulaci s fotografiemi. To ostatně vyplynulo i ze soudem provedeného důkazu vyjádřením společnosti INiT Technology s.r.o. ze dne 3. 9. 2018, která je dodavatelem a správcem elektronického systému zpracování přestupků, ze kterého se podává, že předmětný snímek je originál a na zadní straně je výřez ze snímku, přičemž s hodnotami na přední straně nelze manipulovat. Krajský soud má tak za dostatečně prokázané, že na fotografiích, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci správního deliktu žalobce, je zachyceno změřené vozidlo, jehož provozovatelem je právě žalobce.

43. Dále žalobcem tvrzené pochybení správního orgánu I. stupně, tedy že jeho rozhodnutí je pouze „vyplněná šablona“, hodnotí zdejší soud též jako nedůvodné. Správní orgán I. stupně jako přestupkový správní orgán rozhoduje pravidelně o přestupcích v dopravě, přičemž okolnosti spáchaných přestupků jsou mnohdy obdobné. Je možné, že žalobce spatřuje určitou šablonovitost rozhodnutí, nicméně při četnosti rozhodnutí vydávaných správním orgánem I. stupně za obdobných skutkových okolností je zcela logické, že se jistá šablonovitost rozhodnutí objeví. Tato skutečnost nicméně nemá žádný vliv na přezkoumatelnost takového rozhodnutí, pokud jsou v něm obsaženy všechny zákonné náležitosti a rozhodné skutkové okolnosti, jak tomu je ve zde projednávaném případě.
44. Pokud jde o tvrzené vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak argumentaci žalobce soud nesdílí. Z výroku dotčeného rozhodnutí je naprosto nezaměnitelně zřejmý popis skutku, v němž je spatřován správní delikt a je zde uvedena právní kvalifikace správního deliktu i přestupku, kterého se měl nezjištěný řidič dopustit (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu). Rovněž jsou zde uvedena podstatná zákonná ustanovení, podle nichž byla žalobci uložena sankce (§ 125f odst. 3, § 125c odst. 4 písm. d/ zákona o silničním provozu) a předpisy, podle nichž byly stanoveny náklady správního řízení. To, že není uvedeno ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, obsahující zákonná kritéria pro určení výše pokuty, není vadou výroku rozhodnutí mající vliv na jeho zákonnost. Podstatné je, že v odůvodnění rozhodnutí je uvedena správní úvaha o výši uložené sankce (str. 7 „Stanovení sankce a nákladů řízení“). Nadto byla pokuta v dané věci uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí (1 500-2 500 Kč), námitka žalobce je proto zcela lichá.
45. Ani absence údaje o tom, zda došlo k dopravní nehodě, či nikoliv, neboť uvedená okolnost je podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt vymezený v § 125f odst. 1 cit. zákona, přičemž podmínky odpovědnosti jsou uvedeny v § 125 f odst. 2 cit. zákona (to, že je skutková podstata správního deliktu vymezena v § 125f odst. 1 vyplývá např. ze znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018). Nedůvodná je námitka žalobce o tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno zjištění přestupku pomocí ATP, neboť takové zjištění přestupku zde je výslovně uvedeno. Uvádět typ rychloměru do výroku rozhodnutí je z hlediska nezaměnitelnosti skutku nadbytečné. K podrobnému vymezení konkrétních okolností skutku je totiž určeno odůvodnění rozhodnutí, a to v dané věci v tomto směru plně ob stojí (str. 4 rozhodnutí - Ramer 10T, výr. č. 16/0301).

46. Tyto námitky směřující do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto vyhodnotil soud jako toliko účelové, stejně tak jako námitku chybějícího zákonného podkladu pro provádění skrytého měření rychlosti vozidel městskou policií. Tímto dostatečným zákonným podkladem je ust. § 79a zákona o silničním provozu, které stanoví podmínku vymezení stanovišť a součinnosti s policií ČR, což bylo v dané věci dodrženo.
47. Pokud šlo o námitku nedostatečných úvah ohledně materiální stránky přestupku spáchaného nezjištěnou osobou, byť se touto otázkou správní orgán I. stupně dostatečně zabýval (str. 6, 7 rozhodnutí), krajský soud odkazuje na přílehlavou judikaturu uvedenou ve vyjádření žalovaného k žalobě, z níž vyplývá, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není již dán stejně široký prostor pro zjišťování znaků přestupku, jako tomu je v řízení o přestupku samotném. Tak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, praví: *„Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.11.2016, č.j. 8 As 156/2016-35, vyslovil: *„Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínek podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“*
48. Dále žalobce namítal protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu a povinnosti provozovatele vozidla dle § 10 zákona o silničním provozu. Tento právní názor však již byl opakovaně zcela překonán, neboť k ústavnosti zákonné úpravy se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší právní soud. Stalo se tak například v rozsudku č.j. 6 As 73/2016-40, ze dne 16. 6. 2016, jehož právní věta zní: *„Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.“* Obdobně Nejvyšší správní soud k ústavnosti uzavřel v rozsudku č.j. 3 As 7/2014–21, ze dne 11. 12. 2014, v němž je vysloven tento závěr: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní*

formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Lze odkázat na usnesení ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, též na nálezy ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>): „IV. Samotná možnost provozovatele vozidla vyhnout se stíhání pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. června 2017, označením řidiče vozidla, která je důsledkem subsidiarity tohoto správního deliktu k přestupku řidiče, ještě nezakládá právní či faktickou překážku uplatnění práva odeprít výpověď pro nebezpečí trestního stíhání jeho nebo jeho osoby blízké podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Každý z těchto správních deliktů sleduje jiný účel. Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je výrazem jeho širší odpovědnosti jako vlastníka vozidla, respektive osoby, která vozidlo se souhlasem jeho vlastníka provozuje. Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom., totiž odmítl, resp. zamítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.“

49. Dále žalobce namítal diskriminaci měření ve vztahu k nepostihovaným zahraničním provozovatelům vozidel. K tomu soud uvádí, že se jedná o nepodloženou spekulaci žalobce.
50. Na tomto místě je třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (viz rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou strategii, tak by *ad absurdum* musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce či provozovatele vozidla. Takové pojetí se však se současným zákonným pojetím soudní ochrany subjektivních veřejných práv zcela míjí a proto je soud odmítá.
51. Pokud jde o časovou verzi použitých právních předpisů, podle níž bylo rozhodováno, když se žalobce domáhá zejména možnosti uložit sankci pod zákonné vymezení sazby, je

třeba zdůraznit, že žalovaný výslovně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce se dopustil správního deliktu za účinnosti zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 (str. 1 žalovaného rozhodnutí). Dále ust. § 112 odst. 4 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jasně stanoví, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. I kdyby snad měl správní orgán postupovat podle § 112 odst. 1 cit. zákona, podle kterého se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona a odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, pak podle § 44 odst. 1 poslední cit. zákona lze pokutu snížit pod dolní hranici pouze mimořádně za tam uvedených okolností. Žádná z takových okolností však nebyla zjištěna, ani žalobcem v žalobě tvrzena.

52. K námitce, kdy žalobce předkládá argumentaci o tom, že součástí deliktu osoby nepodnikající v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo podle § 15 zákona o přestupcích též zavinění, soud uvádí, že Nejvyšší správní soud již judikoval, že není důvodu činit rozdíly v povinnostech mezi fyzickými osobami podnikajícími a nepodnikajícími (nadto u vozidla byla v evid. kartě řidiče pozn. „firma“). Tak např. v rozsudku ze dne 3. 8. 2017, č.j. 9 As 346/2016 – 56 se uvádí: „[55] Provozovatelem vozidla může být právnická či fyzická osoba, podnikající či nepodnikající. Všechny osoby v tomto smyslu tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt a pokuta dle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Není proto důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20). [56] Námitka stěžovatele, že jedním ze znaků správního deliktu provozovatele vozidla je to, že jednání musí vykazovat znaky přestupku, nemůže být úspěšná. Odkaz na „vykazování znaků přestupku“ míří na typový popis chování. Ten se s uplynutím lhůty k projednání přestupku nemění. Stále se může jednat o jednání, které vykazuje znaky přestupku, byť neprojednatelného. Otázka, v čem spočívalo ono jednání a zda naplnilo znaky přestupku (ne že nutně bylo přestupkem – o této věci může být rozhodnuto pouze v řízení o přestupku, které již nemusí být možné zahájit), se bude posuzovat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt provozovatele vozidla, ač hmotněprávně využívající definici jednání v přestupkovém zákoně, obsahuje vlastní podmínky odpovědnosti za uvedený delikt. Jednání naplňující znaky přestupku tak nemusí být projednatelné jako přestupek, přesto může sloužit jako základ pro naplnění podmínek odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 – 47).“ Krajský soud tedy uvedenou námitku považuje za nedůvodnou, neboť správní delikt provozovatele vozidla má vlastní podmínky odpovědnosti vymezené zákonem.
53. Pokud jde o žádost žalobce o úplnou anonymizaci jeho údajů a údajů jeho právního zástupce, k tomu soud uvádí, že se nejedná o námitku jdoucí proti zákonnosti žalovaného rozhodnutí, nýbrž o žádost směřovanou k soudům, jmenovitě k Nejvyššímu správnímu soudu ve vztahu k nakládání s osobními údaji.

54. Na závěr považuje krajský soud za vhodné připomenout, že účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku není reagovat na veškeré námitky žalobce. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu obstojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce. Zásada oficiality ovládající daný typ řízení znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku či deliktu některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany účastníka řízení neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). V dané věci přitom spekulativnost a účelovost námitek vznesených až v žalobě zapadá do účelového konceptu obrany žalobce, který jako řidiče vozidla uváděl osobu, která již byla opakovaně uvedena v řízení jiných provozovatelů vozidel zastupovaných týměž zástupcem ve správním řízení, jak uvedeno shora.
55. S ohledem na shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. října 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje